

spet terdijo, da otrok še ni v pravem pomeni besede človek, da še le postaje človek i. t. d. Takó si oporekajo sami.

Dalje spet terdijo, da pokorščina néma biti „hlapčevska“, imeti ima svoj izvôr v spoštovanji. — Dobro. Toda resnično je tudi, marsikateri oče je takov, da si ne ume pridobiti nikacega spoštovanja. A kje stoji zapisano, da néma otrok ubogati tacega očeta? Nikjer. Zatorej, kaj hočete s to teorijo? —

Čudne reči se beró sem ter tija. Jaz terdim ravno nasprotno. Ne iz ljubezni, niti iz spoštovanja naj ne izvira pokorščina, ampak ravno iz nje naj izhajajo te dve krepósti. Voják ljubi najbolj óstrega poveljnika; in zakaj bi otrok ne mogel spoštovati strogega očeta?

(Dalje prih.)

F.

Janez Bonač.

*

Zvezda sjajna si Ti, Janez dragi!
 Ki Te vzela je v mladosti smert.
 Cerkve, domovine up preblagi!
 Krije dans Te že mertvaški pert.
 Cerkev, kje imaš sedaj učenca,
 Ki bi te bolj ljubil, bolj častil?
 Ljudstvo, mladež, kje imaš miljenca,
 Ki bi te bolj varval, bolj učil?

In ti jokaš, draga mati Slava?
 Res osoda bije te hudó!
 Zopet sinek v tihem grobu spava,
 Ki te ljubil vselej je zvestó!
 Pa ne maraj; — luč se res je skrila,
 Al vgasnila čisto ni za nas:
 Sej cvetlice, ki jih je rodila,
 Še cvetejo tebi v divni kras.

*

Tako je pel, v Alojznicu mu gojenec, Franjo Marn v žalostinki po geslu iz njegove pesmi: „Le kratka pot je, ki do groba pelje, — Ko kapljica na veji človek je; — Le naglo jenja svetno vse veselje — In mala hišica se nam odpre“ (Danic. 1864. l. 2.). „Britka zguba je s smertjo tega učenega, mladega rodoljuba spet zadela nas Slovence: 21. grudna jezdi k podružnici maševat čisto sam. Imel je posebno živega konjiča, in že ko ga je po sv. maši zasedal, je neki nagajal, in rekel mu je ranjki: „Meniš, da me ne boš nesel, pa me vender le boš!“ Čez dle časa pa ga najde neki voznik pod potom na pol mertvega. Ni se več zavedil, in popoldne o poli štirih se je ločila njegova blaga duša“ — piše o njem prijatelj z Dolenskega v tistem listu; v naslednjem 3. pa verli Okiški z Dunaja: „Gotovo je nepričakovani prigodek z žalostjo zaslišal vsak domorodec.

Ti, predraga Danica! si priča, kako vnet sin Slovenije je bil ranjki. Kako krasne poezije si prinašala iz njegove pevske žile, večidel pod znamenjem . . n . . * . . n . . (Janez Bonač). Blagi pokojnik si je tudi še z drugimi spisi dobil zasluge, zapustil spomin v lepi knjigi, zaslučuje pa gotovo, da se mu spomin še bolj oživi, in zbirka njegovih lepih pesmic bi bila zala zvezda na obnebji našega slovstva."

Rojen je bil Bonač Janez v Topolu, prijazni vasi Cirkniške fare 9. maja 1832; gimnazijo je obiskoval v Ljubljani, precej v začetku z najboljšim vspehom; tretjo latinsko šolo nastopivši je bil sprejet v Alojzijevišče, iz njega prestopil v bogoslovno semenišče, 26. jul. 1859 posvečen za mašnika, l. 1860—61 bil pristav ali prefekt v Alojznici, nato duhoven pomočnik v Žužemberku, kjer je umrl 21. dec. 1863.

Čverst in zmožen mladeneč je prav hvalno napredoval v vseh naukih vzlasti v slovenščini, ter v njej jel pesmice skladati vže v šolah gimnazijskih, svetu priobčeval pa v bogoslovnih, in to pod omenjenim znamenjem v Zg. Danici l. 1857, kjer se nahajajo v raznih oblikah, največ v sonetih in stancah, na pr.: Luč vere l. 1; Resnica 7; Lepši dom (na pokopališu) 9; Svetimu Jožefu 13; Presv. R. Telo 14; Pomlad 15; Prava omika 17; Noč-dan duha 18; Zvezdicam 22; Starček 36; Slovo matere 38; Odgovor Svetogorskemu 41; Previdnost Božja, Pravica Božja 42; Sveta Terezija 43; Nebeški Jeruzalem 45; Ljubim ranjki 46; Sveti Advent 48; Marija, Mati svete ljubezni 49; Marija naše zavetje 50. V razgled naj bode:

Prava omika.

Če više v zraku giblje se meglica,
Ki zemljo z miljeno roso napaja
In rajsko vnovič zlejša žalost gaja:
Debelši ji iz oces rosi solzica.

Če više nad zemljo prepeva tica,
De komaj bistro jo okó dohaja,
Bolj njena tožna pesem serca taja,
Bolj nam zbudi nje glas spomin poklica.

V posvetnim šumu serca čut zgubijo,
De rane dušne več jih ne bolijo;
Preblizo so zemlje, nam to pokaže.

Duha prostost človeštvo le oliká;
Na tej le vidi se deržáv omika,
Vsa druga mera grozno rada laže.

Zvezdicam.

Kdo vam olja lučce, ki ne gasne,
Tam v daljavi ljubljeno priliva?
Kdo vam kaže pota modrojasne?
S tamno kdo meglico vas zakriva?
Oh povejte mile zvezdice!

Oj gotovo, čedica blišeča,
Imaš grozno dobriga pastirja;
Tam pri tebi se nam veči sreča,
Se dežela lepši nam razširja.
K vam sercé me vleče zvezdice!

Še život me tu na zemlji veže,
 Duhu brani tje do vas zleteti,
 Oj, de njega prost že bil bi teže,
 De nad vami mogel bi živeti;
 To, le to doseči si želim!

De bi skoraj ure mi dotekle,
 De bi jenjal skoraj čas terpljenja!
 Takrat hoste mi veselo rekle:
 Priđi uživati boljšiga življenja!
 O kako že zdaj se veselim!

Tam prelepe pesmi bomo peli,
 In Očeta dobriga častili;
 Večno večno bomo tam živeli,
 Solz potoki bodo vsi vsahnili,
 Le veselje večno zaljša raj!

Vse dopolnjene nam bodo želje
 V sladkim miru ljube domovine,
 Svitlih angelov nas truma pelje
 Tje, kjer sreča nikdar več ne mine.
 Tam cvete le sreča vekomaj!

Z milimi svojimi pesmicami se je berž vsem priljubil, in v „Odgovoru Svetogorskemu“, kateri ga je prilikoval danici na nebu, češ, na radost druge Danice bogorodnice razsijaš mične pesmi v Zg. Danici, spričuje ponižno, da navadno je v škodo, kar je preveč t. j. presilna hvala! — Vendar je marljivo pisal in popeval dalje, in v tečaju l. 1858 so natisnjene pesmice na pr.: Zvezdicam l. 1; Segorska dolina 2; Sveta vera 4; Varstvo čistosti, Marija! 9; Darilce Marii 10; Čednost 11; Solzica na prijatlov grob 19; Časa tek 21. — V zgled bodi:

Sveta vera.

Brez upa vedno vsaka zarja vzhaja;
 Serce je prazno, duha luč vgasuje,
 Očesa svit, lic cvetje obleduje;
 Života vek, moč dušna tud zahaja. —

Zastonj pomlad cvete in v sredi gaja
 Radostno tičie truma preletuje;
 Serce molči — ne upa — ne zdihuje:
 Mir zginil je, obup le ga navdaja!

O revna stvar! solze so ti vsahnile,
 K' so préd britkosti ogenj ti gasile;
 Tolažba zadnja z njimi je minila.

Obupnost le je tvoja tovaršica,
 Ki zgubil svitlo zvezdo si poklica:
 Gorjé! — oh zvezda Vere je vgasnila!

Čednost.

Studenčik mali rahlama šumljaje
 Med cvetjem vil se skoz livade zale,
 Vse rož'ce so pomlad ga obisk'vale,
 Si z valčki čist'mi radostno igraje.

Obiskoval tud sam nar lepši kraje,
 Kjer sladke sapice so mu pihljale,
 Nar lepši viže tič'ce prepevale,
 V njegovi rosi svitli se kopaje.

Al glej! brežički krasni se jezijo,
 Cvetličice ob strugici bledijo,
 In tičie čedica beži in plaka.

O čednost! Deb' vodica tvoja mila
 Se nikdar in nikjer ne zamostila!
 Studenček tvoj stoječ je — mlaka!